

Ιστορικό της ΣΜΥΝ

(Προσαρμογή αποσπασμάτων από το βιβλίο: Πόρος Ναύσταθμος και Εκπαιδευτήριο του Πολεμικού Ναυτικού, του Ιωάννη Γ. Ρούσκα, Αντιπλοίαρχου (Δδ) Π.Ν.)

Η ΣΜΥΝ είναι στενά συνδεδεμένη με την Ιστορία και την παράδοση του Πολεμικού Ναυτικού και λειτουργεί από 100 και πλέον χρόνια με διάφορες ονομασίες. Σημεία – σταθμοί της ιστορίας της είναι οι παρακάτω:

α. Σύσταση του Κεντρικού Προγυμναστηρίου στον Πόρο

Μετά τη μεταφορά του Ναυστάθμου από τον Πόρο στη Σαλαμίνα το έτος 1878, οι εγκαταστάσεις του Ναυτικού στον Πόρο χρησιμοποιήθηκαν για διάφορους σκοπούς: Κέντρο Εκπαιδύσεως, Συγκρότημα Σχολών, Αρχηγείο Εκπαιδευτικής Μοίρας και Ανωτέρα Διοίκηση Σχολών. Το 1887 συστήθηκε προσωρινά στον Πόρο, με υπαγωγή στο Υπουργείο Ναυτικών, το Κεντρικό Προγυμναστήριο, με σκοπό τη γενική διδασκαλία των μαθητευομένων ναυτών που κατατάσσονταν για πρώτη φορά. Στη δικαιοδοσία του Διοικητού του Κεντρικού Προγυμναστηρίου υπάγονταν τα παρακάτω σχολεία, τα οποία λειτουργούσαν στην ξηρά ή στα εκπαιδευτικά πλοία:

1. Στις εγκαταστάσεις του Κεντρικού Προγυμναστηρίου λειτουργούσαν τα εξής σχολεία: των Οπλιτών, της Διαχειρίσεως των Τροφίμων, της Διαχειρίσεως του Υλικού, της Παιδαγωγίας, των Μουσικών, των Σαλπικτών, των Τυμπανιστών και των Εσχαρέων.

2. Στη θωρακοβάριδα «Β. Όλγα» λειτουργούσαν τα σχολεία των Ναυτόπαιδων, των Πυροβολητών, των θερμαστών Μηχανικών, των θερμαστών και των Λυτών με την επίβλεψη του υπάρχου του πλοίου.

3. Στον «Άρη» λειτουργούσαν τα σχολεία των θωρακικών και Οιακιστών με την επίβλεψη του κυβερνήτη του πλοίου. Οι μαθητές επέβαιναν πρώτα στη «Β. Όλγα» ως μαθητευόμενοι για την πρώτη προπαρασκευαστική περίοδο που είχε διάρκεια ένα μήνα και στη συνέχεια περνούσαν στον «Άρη» τη δεύτερη περίοδο που είχε διάρκεια τρεις μήνες.

Για την εκπαίδευση των πληρωμάτων, το Ναυτικό Εγκόλπιο, μας πληροφορεί ότι: «Οι στρατεύσιμοι εκάστης απογραφής, καλούμενοι εις τας τάξεις του Π.Ν., αποστέλλονται εις το κεντρικό προγυμναστήριο προς εκπαίδευσιν. Οι άνδρες ούτοι

κατά την πρώτην τριμηνίαν υποβάλλονται εις γενικήν εκπαίδευσιν και εν συνεχεία διαιρούνται εις δύο τάξεις: εις τους προορισμένους να υπηρετήσουν ως ναύτας καταστρώματος και εις εισακτέους εις τα διάφορα σχολεία, ώστε να υποστούν την ειδικήν εκπαίδευσιν και να αποκτήσουν το πτυχίον ή δίπλωμα της ειδικότητος των».

β. Σύσταση σχολείου Ναυτοπαίδων στη θωρακοβαριδα «Βασίλισσα Όλγα»

Το σχολείο Ναυτοπαίδων συστήθηκε στη θωρακοβαριδα «Βασίλισσα Όλγα» με το διάταγμα της 14ης Απριλίου 1888 «Περί γενικού Οργανισμού των πληρωμάτων του στόλου» και διευθύνονταν από Μάχιμο Αξιωματικό του πλοίου. Οι ναυτόπαιδες που θα κατατάσσονταν επιλέγονταν από τα παιδιά των Υπαξιωματικών και των Ναυτών και όσων έπαιρναν μισθό από τη Ναυτική Υπηρεσία. Επροτιμούντο παιδιά όσων πέθαναν ή έπαθαν σοβαρές βλάβες της υγείας τους ενώ βρίσκονταν σε υπηρεσία και όσων είχαν περισσότερα χρόνια υπηρεσίας στα πολεμικά πλοία. Οι ναυτόπαιδες για να καταταχθούν έπρεπε να διανύουν το 15ο - 16ο έτος της ηλικίας τους, να είναι σωματικά και πνευματικά υγιείς και να έχουν πιστοποιητικό καλής διαγωγής.

Οι πρώτοι Ναυτόπαιδες κατατάχθηκαν την πρώτη εβδομάδα του Ιανουαρίου του 1889 και εγένοντο δεκτοί μόνο με τη συγκατάθεση των γονέων ή των νομίμων αντιπροσώπων τους, οι οποίοι ήταν υποχρεωμένοι να καταβάλλουν στο Δημόσιο τα έξοδα της εκπαίδευσως και συντήρησης, στην περίπτωση που θα ήθελαν να απομακρύνουν τα παιδιά τους από τη σχολή ή στην περίπτωση που όταν γίνονταν 18 ετών δεν θα ήθελαν να αναλάβουν την υποχρέωση να υπηρετήσουν στο προσωπικό των πληρωμάτων του στόλου. Μετά την παρουσίαση τους στο εκπαιδευτικό πλοίο, οι ναυτόπαιδες αποχωρίζοντο από τους άνδρες του καταστρώματος.

Το Σχολείο Ναυτοπαίδων διοικούσε Μάχιμος Αξιωματικός του Επιτελείου της «Β. Όλγας» με βοηθό Μάχιμο Κελευστή οποιασδήποτε ειδικότητας. Μετά τον παροπλισμό της «Β. Όλγας» το 1897, η Σχολή εγκαταστάθηκε στο Κεντρικό Προγυμναστήριο. Τη ναυτική τους εκπαίδευσιν οι Ναυτόπαιδες εκτελούσαν στον Ατμοδρόμωνα «Ελλάς». Μετά την έξοδο τους από τη Σχολή εισάγοντο στα ειδικά σχολεία για να αποκτήσουν πτυχίο ειδικότητας. Οι ναύτες που προήρχοντο από ναυτόπαιδες προάγοντο ύστερα από 2 χρόνια υπηρεσίας από το βαθμό του ναύτη σε εθελοντές ναύτες, ύστερα από πρόταση του Συμβουλίου Προβιβασμών. Το 1907 εκπαιδεύονταν στον ατμοδρόμωνα «Ελλάς» 42 Ναυτόπαιδες.

γ. Αφιξη της Βρετανικής ναυτικής αποστολής στην Ελλάδα. Η Σχολή Ναυτοπαίδων από το 1909 μέχρι το 1924

Με αίτηση της Ελληνικής κυβέρνησης, η Βρετανική κυβέρνηση εδέχθη να στείλει Ναυτική Αποστολή στην Ελλάδα, η οποία υπό τη διεύθυνση του Υπουργού των Ναυτικών εκλήθη να αναλάβει την αναδιοργάνωση και εκπαίδευση του Ελληνικού Ναυτικού. Αμέσως στο τέλος του 1910, μεταβλήθηκαν όσα ίσχυαν μέχρι τότε στο Πολεμικό Ναυτικό και ειδικότερα οι κανονισμοί της Εσωτερικής Υπηρεσίας, το σύστημα των σημάτων, τα άρθρα της ναυτικής τακτικής, οι ελιγμοί της στολοδρομίας και η εκπαίδευση των πληρωμάτων. Εν συνεχεία μελετήθηκε και το θέμα των Ναυτοπαίδων και αποφασίσθηκε η Σχολή να λειτουργήσει στην ξηρά και να αυξηθεί ο αριθμός των μαθητών της. Η ανάγκη αύξησης του αριθμού των Ναυτοπαίδων έγινε περισσότερο επιτακτική μετά τους Βαλκανικούς πολέμους, όταν με το διπλασιασμό της Ελλάδος προβλεπόταν και η ανάλογη αύξηση των μονάδων του Στόλου. Από τη Σχολή Ναυτοπαίδων η Υπηρεσία περίμενε την πλήρωση των κενών σε Υπαξιωματικούς κατά το μεγαλύτερο μέρος.

Κατά το 1924 οι Μαθητές της Σχολής Ναυτοπαίδων ήταν διηρημένοι σε τρεις τάξεις (Α', Β', Γ'). Η διαίρεση αυτή δεν ήταν σχετική με τις γραμματικές γνώσεις των Μαθητών, αλλά ανάλογη με την ηλικία τους. Ύστερα από εισηγήσεις αποφασίσθηκε η σύνταξη Κανονισμών Εκπαίδευσης, η τριετής υποχρεωτική φοίτηση στη σχολή και η αποφοίτηση των Ναυτοπαίδων με βαθμολογία που θα πιστοποιούσε την απόκτηση ορισμένων γνώσεων τις οποίες έκρινε απαραίτητες η Υπηρεσία για την ευδόκιμη σταδιοδρομία τους στο Πολεμικό Ναυτικό. Ανάμεσα στα μέτρα που ελήφθησαν για τη βελτίωση της Σχολής ήταν και η απόφαση να εκπαιδεύονται οι Ναυτόπαιδες τα δύο πρώτα χρόνια στη Σχολή και τον τρίτο χρόνο σε πλοίο. Σε εκτέλεση της απόφασης αυτής το Μάιο του 1914 το πιο προχωρημένο στην εκπαίδευση τμήμα Ναυτοπαίδων επέβη στο θωρηκτό «Υδρα» που ήταν αγκυροβολημένο στην ακτή Ξαβερίου στον Πειραιά με κυβερνήτη τον Πλοίαρχο Μ. Σαχτούρη. Οι Ναυτόπαιδες εκπαιδεύονταν στο θωρηκτό «Υδρα» σε σχολικά και ναυτικά μαθήματα και παρακολουθούσαν τα εκπαιδευτικά ταξίδια του πλοίου, τα οποία, έκανε για τους μαθητές της Σχολής Εφέδρων Αξιωματικών που λειτουργούσε στο θωρηκτό. Το 1914 με το Νόμο 535 «Περί Ναυτικής Στρατολογίας», ρυθμίσθηκαν και θέματα των Ναυτοπαίδων. Εγένοντο δεκτοί για εθελουσία κατάταξη ως Ναυτόπαιδες παιδιά κατά προτίμηση

Ναυτικών οικογενειών, ηλικίας 15 έως 17 ετών, εφόσον προσκόμιζαν έγγραφη συγκατάθεση των γονέων ή του Επιτρόπου τους, νόμιμα εξουσιοδοτημένου από Οικογενειακό Συμβούλιο.

Ο συνολικός αριθμός των Ναυτοπαίδων ορίζετο κάθε φορά με απόφαση του Υπουργού Ναυτικών. Οι Ναυτόπαιδες με τη συμπλήρωση του 18ου έτους της ηλικίας τους ονομάζοντο ναύτες και ανελάμβαναν την υποχρέωση να υπηρετήσουν επί πέντε χρόνια στο Πολεμικό Ναυτικό. Μόλις ονομάζοντο ναύτες ήταν υποχρεωμένοι να φοιτήσουν σε μία από τις ειδικές σχολές ανάλογα με τις ανάγκες της υπηρεσίας για την απόκτηση πτυχίου ή διπλώματος.

Στους Ναυτόπαιδες που είχαν υπηρεσία 2 μήνες και διακρίνονταν για την καλή διαγωγή, το ζήλο, την ικανότητα και την ηθική επιβολή στους συναδέλφους τους, ύστερα από πρόταση του Διευθυντού του Σχολείου Ναυτοπαίδων, απονέμετο από το Διοικητή του Κεντρικού Προγυμναστηρίου ειδικό σήμα, που ονομάζετο «Σήμα Καλής Διαγωγής». Από τους Ναυτόπαιδες που είχαν τιμηθεί με σήμα καλής διαγωγής και είχαν συμπληρώσει 10 μήνες, ένας για κάθε ομάδα από 15 ναυτόπαιδες ονομάζετο από το Διοικητή του Κεντρικού Προγυμναστηρίου «Υπαξιωματικός Ναυτόπαις» και επιτηρούσε την ευταξία και πειθαρχία στο τμήμα του και ήταν υπεύθυνος για τυχόν παραλείψεις στις παραπάνω υποχρεώσεις ίου.

Λόγω της διαίρεσης του Κράτους το 1916 και των δυσχερειών που προέκυψαν, όπως φαίνεται από το μητρώο της Σχολής, διεκόπη η λειτουργία της και οι Ναυτόπαιδες που εκπαιδεύοντο στο θωρηκτό «Υδρα» ονομάσθηκαν ναύτες και τοποθετήθηκαν στα πλοία, ενώ οι Ναυτόπαιδες Μαθητές της Α' τάξεως που παρακολουθούσαν μαθήματα στη Σχολή πήγαν στα σπίτια τους.

Με το διάταγμα της 20ής Απριλίου 1918 «Περί κατωτέρας εκπαίδευσεως εν τω Πολεμικώ Ναυτικώ» η Σχολή των Ναυτοπαίδων άρχισε να λειτουργεί στο Κεντρικό Προγυμναστήριο ή επί ενός των προσκεκολλημένων εις το Κεντρικό Προγυμναστήριο πλοίων, κατά διαταγή του διοικητού του Κεντρικού Προγυμναστηρίου. Όταν η Σχολή λειτουργούσε στην ξηρά, οι Ναυτόπαιδες επέβαιναν κάθε χρόνο επί τρίμηνο σε πλοίο το οποίο εκτελούσε εκπαιδευτικά ταξίδια για την εκπαίδευσή τους. Σύμφωνα με το παραπάνω διάταγμα οι Ναυτόπαιδες εισάγοντο απευθείας στη Σχολή, την οποία διοικούσε Πλωτάρχης ο οποίος ήταν και κυβερνήτης του πλοίου, όταν η Σχολή λειτουργούσε σε πλοίο. Στο τέλος κάθε μήνα ο Διοικητής της Σχολής υπέβαλε στο Διοικητή του Κεντρικού Προγυμναστηρίου περιληπτική έκθεση με την εικόνα που παρουσίαζε η Σχολή των Ναυτοπαίδων.

Η Σχολή άρχισε να λειτουργεί και πάλι στον Πόρο το έτος 1919, όταν διαρρυθμίστηκαν και αυξήθηκαν οι χώροι που χρησιμοποιούσε η Σχολή. Στο διάστημα που εγένοντο οι μετασκευές και διαρρυθμίσεις του κτιρίου, οι Ναυτόπαιδες ενδιαιτήθηκαν στην αρχή στη θαλαμηγό «Αμφιτρίτη» και στη συνέχεια σε άλλα ανάλογα σκάφη.

δ. Η Σχολή Ναυτοπαίδων από το 1924 έως το 1941 / ως Σχολή Δοκίμων Υπαξιωματικών / ΣΔΥ (1924-1936) και Σχολή Ναυτοπαίδων (1936-1941)

Το 1924 συντάχθηκε νέος οργανισμός της Σχολής η οποία ονομάστηκε Σχολή Δοκίμων Υπαξιωματικών και λειτουργούσε στον Πόρο με έδρα το Κεντρικό Προγυμναστήριο.

Η Σχολή Δοκίμων Υπαξιωματικών είχε σκοπό να προετοιμάζει τους παίδες που εισήρχοντο σε αυτήν να γίνουν κατάλληλοι για το ναυτικό επάγγελμα και ικανοί να αποτελέσουν τα στελέχη των Υπαξιωματικών. Η ηλικία των υποψηφίων δεν έπρεπε να είναι μικρότερη των 14 και μεγαλύτερη των 16 ετών. Μετά από παραμονή για ένα μήνα των υποψηφίων στη Σχολή και πριν από την εισαγωγή τους σε μία τάξη, εκτελούσαν δύο ταξίδια που διαρκούσαν δύο μήνες το καθένα και στη συνέχεια εισήρχοντο στην κυρίως σχολή. Η συνολική εκπαίδευση στη Σχολή αποτελείτο από οκτώ τάξεις που διαρκούσαν ένα σχολικό εξάμηνο η κάθε μία (τέσσερις πραγματικοί μήνες περίπου), έτσι ώστε οι καλύτεροι από τους υποψηφίους, που μπορούσαν να εισαχθούν απευθείας στην 5η τάξη, να παραμένουν στη Σχολή δύο χρόνια. Κάθε καλοκαίρι μετά το τέλος των μαθημάτων οι Δόκιμοι Υπαξιωματικοί επιβιβάζοντο στο εκπαιδευτικό πλοίο και έκαναν τρεις μήνες ταξίδι, κατά το δυνατό μαζί με τους Ναυτικούς Δοκίμους. Όσοι αποφοιτούσαν με επιτυχία από την 8η τάξη εισάγοντο στις σχολές εφαρμογής κατά την εκλογή του καθενός και ανάλογα με τις ανάγκες της υπηρεσίας και ονομάζοντο ναύτες εθελοντές εφόσον είχαν συμπληρώσει το 17ο έτος της ηλικίας τους δίνοντας και τον προβλεπόμενο όρκο, διαφορετικά ακολουθούσαν την εκπαίδευση μαζί με τους συναδέλφους τους.

Όταν αποφοιτούσαν από το Σχολείο ειδικότητας με επιτυχία, ονομάζοντο ναύτες πτυχιούχοι και επιβιβάζοντο στο εκπαιδευτικό πλοίο κατά το δυνατό μαζί με τους Ναυτικούς Δοκίμους για εκπαιδευτικό ταξίδι διάρκειας οκτώ μηνών. Μετά το τέλος του ταξιδιού αυτού ονομάζοντο δίοποι και εισάγονταν στις οικείες σχολές εφαρμογής Υποκελευστών. Όταν αποφοιτούσαν από τα σχολεία εφαρμογής Υποκελευστών επιβιβάζονταν

στο εκπαιδευτικό πλοίο, εκτελούσαν αν ήταν δυνατό μαζί με τους Ναυτικούς Δοκίμους το δοκιμαστικό ταξίδι Μαΐου διαρκούσε έξι μήνες, μετά το τέλος του οποίου ονομάζοντο Υποκελευστές και αποδίδοντα με το βαθμό αυτό στις τάξεις του Πολεμικού Ναυτικού.

Το 1925 δημοσιεύθηκε νέος οργανισμός της Σχολής Δοκίμων Υπαξιωματικών. Η Σχολή είχε την έδρα της στο Κεντρικό Προγυμναστήριο αλλά μπορούσε να αλλάξει έδρα με Υπουργική απόφαση. Για κατάταξη γίνονταν δεκτοί παίδες ηλικίας 15 έως 17 ετών που έπρεπε να γνωρίζουν τα μαθήματα που διδάσκονταν στη Δ' τάξη του Δημοτικού Σχολείου. Οι υποψήφιοι εξετάζονταν από Επιτροπή που αποτελούσαν τρεις Μάχιμοι και δύο Υγειονομικοί Αξιωματικοί. Η Επιτροπή βεβαιωνόταν κατ' αρχάς για την πνευματική και σωματική υγεία των υποψηφίων. Μετά την υγειονομική εξέταση, η Επιτροπή εξέταζε τους υποψηφίους στα μαθήματα της Δ' τάξεως του Δημοτικού και επέκτεινε τη δοκιμασία των υποψηφίων για την εξακρίβωση κατά το δυνατό των ατομικών τους προσόντων, του ηθικού, των σωματικών αρετών και ατελειών, της ευκινησίας, του ήθους και των στοιχειωδών ναυτικών προσόντων τους αποκλείοντας αυτούς που εφοβούντο τη θάλασσα. Η δοκιμασία αυτή διαρκούσε τους μήνες Αύγουστο και Δεκέμβριο κατά τους οποίους η κατάταξη των υποψηφίων εθεωρείτο προσωρινή. Η Επιτροπή παρακολουθούσε τους νεοεισαγόμενους ολόκληρο το μηνιαίο διάστημα και αποφαινόταν τελικά με πρακτικό ποιοι από αυτούς ήταν κατάλληλοι για να εισαχθούν στη Σχολή. Ο Διοικητής στη συνέχεια προέβαινε στην οριστική κατάταξη όσων κρίθηκαν ικανοί και φρόντιζε για να στείλει στα σπίτια τους όσους δεν κρίθηκαν ικανοί για εισαγωγή στη Σχολή. Οι Δόκιμοι Υπαξιωματικοί που συμπλήρωναν το 17ο έτος της ηλικίας τους έδιναν τον προβλεπόμενο όρκο και αναλάμβαναν υποχρεωτικά υπηρεσία επί 10 χρόνια στο Πολεμικό Ναυτικό.

Η εκπαίδευση στη Σχολή Δοκίμων Υπαξιωματικών αποτελείτο από τη μηνιαία προπαίδευση (άρχιζε την 1η Αυγούστου και την 1η Δεκεμβρίου), από έξι τάξεις εκπαιδύσεως (άρχιζαν τη 15η Σεπτεμβρίου και 15η Ιανουαρίου κάθε χρόνου), από εκπαιδευτικά ταξίδια διάρκειας τριών μηνών κάθε χρόνο (από 15 Ιουνίου μέχρι 15 Σεπτεμβρίου με το ίδιο πλοίο με το οποίο εκτελούντο και τα ταξίδια των Ναυτικών Δοκίμων) και από ειδική εκπαίδευση μετά το πέρας της έκτης τάξεως διάρκειας 25 ημερών για ειδικευση στη Ναυτική Τέχνη. Στο τελευταίο διάστημα οι Δόκιμοι Υπαξιωματικοί εκπαιδεύονταν στη Σχολή Ναυτιλίας. Μετά το πέρας της εκπαιδύσεως στη Σχολή Ναυτιλίας εδίδετο στους Δοκίμους Υπαξιωματικούς πιστοποιητικό σπουδών, μετά την απονομή του οποίου έπαιρναν αποδοχές πτυχιούχου εθελοντή ναύτη. Στη συνέχεια παρακολουθούσαν διάφορες σχολές του Πολεμικού Ναυτικού για να αποκτήσουν πτυχίο ειδικεύσεως. Οι Σχολές που παρακολουθούσαν σε ξεχωριστές γι' αυτούς τάξεις ήταν κυρίως οι Σχολές εξειδικεύσεως των ναυτών Πυροβολητών, Τορπιλητών,

Ηλεκτριστών, Σημάτων και Άρμενων. Μετά την απονομή από τις παραπάνω Σχολές πτυχίου στους επιτυχόντες, αυτοί ονομάζονταν πτυχιούχοι Δόκιμοι Υπαξιωματικοί και μετέβαιναν για εκπαιδευτικό ταξίδι σε έτοιμο πλοίο του στόλου ή σε ενεργό πλοίο, κατά προτίμηση από αυτά που συγκροτούσαν τη Ναυτική Δύναμη. Η διάρκεια του ταξιδιού ή της επιβίβασης σε ενεργό πολεμικό πλοίο ήταν 6 μήνες. Μετά το πέρας του διαστήματος αυτού οι πτυχιούχοι Δόκιμοι Υπαξιωματικοί προαγοντο σε διόπους και φοιτούσαν εκ νέου στις σχολές ειδικότητας για να αποκτήσουν πτυχίο Β', μετά την απόκτηση του οποίου αποστέλλοντο και πάλι σε εκπαιδευτικό πλοίο ή σε ενεργό πλοίο της Ναυτικής Δύναμης. Ύστερα από ένα χρόνο παραμονής στο πλοίο προαγοντο σε Υποκελευστές.

Αμέσως μετά την κατάταξη τους οι Δόκιμοι Υπαξιωματικοί έπαιρναν μηνιαίο μισθό 20 δραχμών, οι οποίες αυξάνονταν σε 40 δραχμές από την επομένη της συμπλήρωσης του Που έτους της ηλικίας τους. Οι Δόκιμοι Υπαξιωματικοί πήγαιναν στα σπίτια τους για 5 εβδομάδες το χρόνο. Επίσης τις Κυριακές και "οσάκις ήθελε κρίνει εύλογον ο Διοικητής της Σχολής, οι Δόκιμοι Υπαξιωματικοί εξέρχονται σε στρατιωτικόν περίπατον ή πορείαν ή πλουν επί πλοίων ή επί λέμβων". Επίσης σε ελεύθερο περίπατο ή άδεια πήγαιναν ύστερα από έγκριση του Διοικητού οι Δόκιμοι Υπαξιωματικοί ανάλογα με τη διαγωγή τους, εκτός αυτών που είχαν κακή διαγωγή οι οποίοι δεν εξέρχοντο ούτε σε άδεια ούτε σε περίπατο.

Από το άρθρο 157 του Οργανισμού της Σχολής προβλεπόταν ότι από κάθε ανώτερη τάξη ένας Δόκιμος Υπαξιωματικός μπορούσε με πρόταση του Διοικητού και έγκριση του Ε.Ν.Ε. να εισαχθεί στην πρώτη τάξη της Σχολής Ναυτικών Δοκίμων, αφού υποστεί τις εξετάσεις που προβλέπονταν για την εισαγωγή στη Σχολή, με τη διαφορά ότι εθεωρείτο επιτυχών αν λάμβανε έστω και την κατώτερη βαθμολογία που απαιτείτο για την εισαγωγή στη Σχολή. Η εισαγωγή του Δοκίμου Υπαξιωματικού στη Σ.Ν.Δ. γινόταν επιπλέον του αριθμού των εισακτέων που είχε καθορισθεί το χρόνο εκείνο. Ο Δόκιμος Υπαξιωματικός που επρόκειτο να διαγωνισθεί για να εισαχθεί στη Σ.Ν.Δ. με τη φροντίδα του Διοικητού της Σ.Δ.Υ. παρακολουθούσε φροντιστηριακά μαθήματα στην Αθήνα με δαπάνη του Υπουργείου Ναυτικών, στο οποίο έπαιρνε απόσπαση για το διάστημα που προετοιμαζόταν για τις εξετάσεις.

Το 1928 δημοσιεύθηκε ο νέος Οργανισμός της Σ.Δ.Υ. με ελάχιστες διαφορές από τον προηγούμενο του 1925. Στο τέλος Ιουνίου 1928 άρχισε το πρώτο εκπαιδευτικό ταξίδι των Ναυτικών Δοκίμων με τον "Άρη".

Το 1936 καταργήθηκε η Σχολή Δοκίμων Υπαξιωματικών και άρχισε η κατάταξη Ναυτοπαίδων οι οποίοι επέβαιναν σε πλοίο εν ενεργεία, κατά προτίμηση του εκπαιδευτικού και αποτελούσαν μέρος του πληρώματος, μη συμπληρώνοντας τους αριθμούς οργανικής δύναμης. Ελάμβαναν μέρος σε όλες τις κινήσεις του μονίμου πληρώματος καθώς και στις εργασίες, ουδεμία δε διαφορά είχαν από τους υπόλοιπους ναύτες πλην του ότι υφίσταντο επιπλέον

ειδική εκπαίδευση. Η ταινία του πηλίσκου των ναυτοπαίδων έφερε το όνομα του πλοίου που επέβαιναν. Για την παρακολούθηση της στρατιωτικής και ναυτικής τους μόρφωσης και εκπαίδευσης ο Κυβερνήτης όριζε Μάχιμο Αξιωματικό ως επόπτη ναυτοπαίδων, ο οποίος τηρούσε το βιβλίο της ύλης που διδάσκονταν ανά μάθημα και το βιβλίο βαθμολογίας και εξετάσεων. Οι ναυτόπαιδες μετά το πέρας της εκπαιδύσεως τους στο πλοίο, που είχε διάρκεια 18 έως 30 μήνες, μπορούσαν να καταταχθούν ως πρότακτοι (επροτιμούντο για την κατάταξη από τους ιδιώτες) ή να ζητήσουν την απόλωση τους.

Με το νέο οργανισμό των Ναυτοπαίδων δεν προβλεπόταν οργανωμένη σχολή στη ξηρά. Η θεωρητική σχολική εκπαίδευση και τα εκπαιδευτικά ταξίδια που προβλέποντο από τους οργανισμούς της Σ.Δ.Υ. του 1924, 1925 και 1928 και εξασφάλιζαν ουσιαστική μόρφωση στους Δοκίμους Υπαξιωματικούς δεν υπήρχαν πλέον. Τα θέματα εκπαιδύσεως (μαθήματα, βαθμολογία, διαδικασία εξετάσεων κλπ) δεν αναφέρονται στον Οργανισμό περί Ναυτοπαίδων. Οι Ναυτόπαιδες, αντί να εκπαιδεύονται συστηματικά σε Σχολή, ασχολούντο περισσότερο με χρωματισμούς και βοηθητικές εργασίες στο εκπαιδευτικό πλοίο, χωρίς σοβαρή σχολική εκπαίδευση.

Με τον Αναγκαστικό Νόμο 428 της 12ης Ιανουαρίου 1937 ρυθμίσθηκαν θέματα διοικήσεως, λειτουργίας και οργανώσεως των Σχολών του Πολεμικού Ναυτικού. Διατάξεις για την κατάταξη διόπων, ναυτών και ναυτοπαίδων και τη σταδιοδρομία τους μέχρι το βαθμό του μονίμου Υπαξιωματικού περιέλαβε και ο Αναγκαστικός Νόμος 1931 της 6ης Οκτωβρίου 1938 "περί καταστάσεως διόπων, ναυτών και ναυτοπαίδων Βασιλικού Ναυτικού". Οι ειδικότητες των ναυτοδιόπων καθορίσθηκαν με το νόμο αυτό όπως παρακάτω:

Μηχανικοί	Διαχειριστές
Μουσικοί	Νοσοκόμοι
Δύτες	Βενζινομηχανικοί
θερμαστές	Τηλεφωνητές
θαλαμηπόλοι	Προγυμναστές
Οπλίτες	Εσχαρείς

Η Σχολή Ναυτοπαίδων συμφωνά με τον παραπάνω νόμο λειτουργούσε σε εκπαιδευτικό πλοίο με διάρκεια εκπαιδύσεως 18 μηνών. Σκοπός της εκπαιδύσεως ήταν η κατάρτιση των Ναυτοπαίδων στη Ναυτική Τέχνη και η απόκτηση των γενικών γνώσεων που ήταν αναγκαίες για να σταδιοδρομήσουν στο Ναυτικό. Μετά το τέλος επιτυχημένης δεκαεοκτάμηνης εκπαίδευσης τους, οι Ναυτόπαιδες ονομάζοντο ναύτες Β' πρότακτοι και υπάγοντο στη νομοθεσία που ίσχυε για τους πρότακτους. Μετά

την έναρξη του Παγκοσμίου Πολέμου το 1940, οι Ναυτόπαιδες χρησιμοποιήθηκαν ως ναύτες ειδικοτήτων. Στη διάρκεια του πολέμου προσλήφθηκαν εκ νέου ναυτόπαιδες για τη Σχολή που λειτουργούσε στη Μέση Ανατολή.

ε. Το Κεντρικό Προγυμναστήριο από το 1941 μέχρι το 1981

Το Κεντρικό Προγυμναστήριο διαλύθηκε το 1941 εξαιτίας των πολεμικών γεγονότων, οι δε εγκαταστάσεις του εγκαταλείφθηκαν και περιήλθαν στον εχθρό. Από το Μάιο του 1941 μέχρι το Σεπτέμβριο του 1944 στο Κεντρικό Προγυμναστήριο ήταν η έδρα του Γερμανικού Φρουραρχείου του νησιού. Μετά την αποχώρηση των Γερμανών εγκαταστάθηκε φρουρά από πολίτες και στη συνέχεια για κάποιο διάστημα στεγάσθηκε σε αυτό η Αγγλική φρουρά του νησιού. Τον Απρίλιο του 1945 επανιδρύθηκε το Κεντρικό Προγυμναστήριο στις εγκαταστάσεις που λειτουργούσε πριν από το 1941 με τον τίτλο «Β. Π. ΠΟΡΟΣ» για την εκπαίδευση των πληρωμάτων. Τον Απρίλιο του 1948 το «Β.Π. ΠΟΡΟΣ» ονομάστηκε «Κέντρο Εκπαιδύσεως Πόρος» (Κ.Ε. ΠΟΡΟΣ) που περιελάμβανε το Κέντρο Προπαιδύσεως των πληρωμάτων και τις προσαρτημένες σε αυτό Σχολές Διαχειριστών, θαλαμηπόλων, Εσχαρέων, Προγυμναστών και Νοσοκόμων.

Το Νοέμβριο του 1949 έγινε ενοποίηση όλων των υπηρεσιών που ήταν εγκατεστημένες στο Κ.Ε. ΠΟΡΟΣ με ενιαίο Διοικητή. Έτσι στο Κ.Ε. ΠΟΡΟΣ περιελήφθησαν η Σχολή Ναυτοπαίδων, η Σχολή Νοσοκόμων, η Σχολή Προπαιδύσεως, το Ναυτικό Νοσοκομείο Πόρου, η Σχολή Διαχειριστών, η Σχολή θαλαμηπόλων, η Σχολή Εσχαρέων και η Σχολή Προγυμναστών. Το Φεβρουάριο του 1952 οι προσαρτημένες Σχολές μεταφέρθηκαν στο Σκαραμαγκά, εκτός από τη Σχολή Νοσοκόμων που μεταφέρθηκε το Μάιο του 1952. Τον Ιούνιο του 1952 μεταφέρθηκε στο Σκαραμαγκά και η Σχολή Προπαιδύσεως και από την ημερομηνία αυτή στο Κ.Ε. ΠΟΡΟΣ λειτούργησε μόνο η Σχολή Ναυτοπαίδων.

στ. Η Σχολή Δοκίμων Υπαξιωματικών Ναυτικού (Σ.Δ.Υ.Ν.) (1969-1981)

Το 1969 δημοσιεύεται ο Οργανισμός της Σ.Δ.Υ.Ν. Ως έδρα της Σχολής ορίσθηκαν οι εγκαταστάσεις του Ναυτικού στον Πόρο και ο επίσημος τίτλος ήταν «Σχολή Δοκίμων Υπαξιωματικών Ναυτικού» (Σ.Δ.Υ.Ν.) με κατάργηση του μέχρι τότε

τίτλου «Σχολή Ναυιοπαίδων». Στο διαγωνισμό για κατάταξη στη Σχολή εγένοντο δεκτοί Έλληνες υπήκοοι που διήνυαν στρατολογικά το 13ο, 14ο, 15ο ή 16ο έτος της ηλικίας τους, είχαν ενδεικτικό Α' τάξεως εξαταξίου γυμνασίου τουλάχιστον, όπως επίσης σωματική και πνευματική αρτιότητα και ύψος τουλάχιστον 1.50μ. Βασικός σκοπός της εκπαίδευσης στα μαθήματα ήταν «... η προσαρμογή των προς τα ήθη, τις παραδόσεις και τους κανονισμούς τους διαπνέοντας το Βασιλικόν Ναυτικόν ώστε να αποκτήσουν νοοτροπίαν και ψυχοσύνθεσιν ικανού και πειθαρχημένου ναυτικού και η προαγωγή των σχολικών γνώσεων προς αντιμετώπισιν των μελλοντικών απαιτήσεων του Β.Ν.». Η φοίτηση στη Σχολή ήταν τριετής και οι μαθητές κατανέμοντο σε τρεις τάξεις που η κάθε μία διαρκούσε ένα χρόνο, εκτός από την τρίτη τάξη για την οποία δεν υπήρχε θερινή εκπαιδευτική περίοδος. Στη διάρκεια της χειμερινής περιόδου γίνοντο κατά το δυνατόν κάθε δεκαπενθήμερο εκπαιδευτικά ταξίδια διάρκειας 24 έως 36 ωρών (Σαββατοκύριακα). Κατά τη θερινή εκπαιδευτική περίοδο οι μαθητές επιβιβάζοντο σε εκπαιδευτικό πλοίο (Α/Γ) και εκτελούσαν θερινό εκπαιδευτικό ταξίδι μηνιαίας διάρκειας. Εκτός από λιμάνια της Ελλάδας στη διάρκεια του θερινού εκπαιδευτικού πλου οι μαθητές επισκέπτονταν και λιμάνια χωρών της Μεσογείου (Αλεξάνδρεια, Τρίπολη, Λεμεσός, Βεγγάζη, Βαλέτα, Βαρκελώνη, Μασσαλία, Κάνη, Παλέρμο). Εκτός από το θερινό εκπαιδευτικό ταξίδι οι Δόκιμοι Υπαξιωματικοί στη διάρκεια της θερινής εκπαιδευτικής περιόδου κατασκήνωναν σε πευκόφυτη έκταση στη θέση Αλώνι κοντά στο Μοναστήρι, που ήταν ιδιοκτησία του Ναυτικού.

Μεγάλο γεγονός για τη Σχολή αποτελούσαν οι Γυμναστικές Επιδείξεις που εγένοντο στο γήπεδο της Σχολής με την παρουσία επισήμων, γονέων και κηδεμόνων των μαθητών. Οι Γυμναστικές Επιδείξεις έγιναν για τελευταία φορά το 1971. Από το 1971 μέχρι το 1980 εγένετο πρωτάθλημα των παραγωγικών Σχολών Υπαξιωματικών Ναυτικού (Σ.Δ.Υ.Ν., Σ.Δ.Υ.Τ.Ε.Ν., Σ.Δ.Υ./ΗΝ.), που περιελάμβανε στίβο, κολύμβηση, υδατοσφαίριση, ποδόσφαιρο, πετόσφαιρα και καλαθόσφαιρα.

Οι Δόκιμοι Υπαξιωματικοί μέχρι το 1976 κατανέμοντο μετά την αποφοίτηση τους από τη Σχολή σε ειδικότητες και τέχνες (πυροβολητή, торπιλητή, σηματορώ, αρμενιστή, τηλεγραφητή, ραδιοεντοπιστή, ηχοεντοπιστή, διαχειριστού, νοσοκόμου, μηχανικού, ηλεκτριστή, Η/Ν, ΗΝ/ΔΒ και μουσικού), ονομάζοντο με διαταγή του Διοικητή Ναυτικής Εκπαίδευσης Δόκιμοι Εκπαίδευσης και εισάγοντο στις οικείες σχολές ειδικότητας για να αποκτήσουν πτυχίο Β' (ειδικότητος ή τέχνης).

Από το 1977 κατανέμοντο σε ειδικότητες μετά το πέρας της Α' τάξεως με αποτέλεσμα στη Β' και Γ' τάξη να γίνονται διαφορετικά μαθήματα.

ζ. **Η Σχολή Μονίμων Υπαξιωματικών Ναυτικού (Σ.Μ.Υ.Ν.)**

(1981 μέχρι σήμερα)

Στις 18 Δεκεμβρίου 1981 δημοσιεύεται ο Οργανισμός της Σχολής Μονίμων Υπαξιωματικών Ναυτικού. Το Κ.Ε. ΠΟΡΟΣ και η Σχολή Δοκίμων Υπαξιωματικών Ναυτικού (Σ.Δ.Υ.Ν.) καταργούνται και οι εγκαταστάσεις τους ορίζονται ως έδρα της ενιαίας παραγωγικής Σχολής Υπαξιωματικών Πολεμικού Ναυτικού με τίτλο «Σχολή Μονίμων Υπαξιωματικών Ναυτικού (Σ.Μ.Υ.Ν.)» οι μαθητές της οποίας ονομάζονται «Δόκιμοι Υπαξιωματικοί».

Την 17η Σεπτεμβρίου του 1991 η ΣΜΥΝ μεταφέρθηκε από τον Πόρο στο Κέντρο Εκπαιδεύσεως Παλάσκας στο Σκαραμαγκά, όπου και εδρεύει μέχρι σήμερα.